

[Lange.]

digelse — saaledes kan det i hvert Fald opfattes —, der ogsaa gælder for senere Tilfælde, men hvis det er Meningen, vil jeg dog tro, at det er nødvendigt at bruge den med stor Forsigtighed. Jeg tror, det har været i høj Grad fordelagtigt, ikke alene for de Landbrugere, som i Aar har haft en stor Chance for at ombytte dansk Korn med fremmed Korn, men ogsaa set ud fra et nationaløkonomisk og valutamæssigt Synspunkt, at en saadan Ombytning har kunnet finde Sted, men Basis for denne Ombytning er jo, i hvert Fald for Byggens Vedkommende, at der kan udføres dansk Maltbyg, og jeg vil dog gaa ud fra, at det ikke er Meningen at hindre dette. Der er nationaløkonomisk vundet meget ved, at man har kunnet ombytte Byg med Majs. Der er nationaløkonomisk ogsaa vundet meget ved, selv om det ikke har noget med Udførselen at gøre, at man har kunnet importere mindre Hvede og i Stedet den langt billigere Majs, og at man, saaledes som Situationen er i Øjeblikket, kan fodre med Majs i Stedet for med Rug.

Hvad angaar den anden Bestemmelse i § 1, Bestemmelsen om, at Ministeren har Ret til at forbyde Udførsel af Korn og kan forpligte Importørerne til at hjemtage det Korn, de har købt, mener jeg ogsaa, at det kun kan vedrøre den Aftale, der er truffet. Det var jo en fordelagtig Aftale, der blev sluttet med Importørerne, og man har vel Lov til at sige, at Importørerne har stillet sig meget forstaaende over for de Vanskeligheder, som vi erkender der er, men jeg mener ogsaa, man maa være klar over, at en saadan Aftale næppe vil kunne træffes en Gang til, i hvert Fald ikke i ret mange Tilfælde. Kornhandelen kan maaske mindre end nogen anden Handel indrettes paa den Basis, at naar Prisen stiger, maa Importørerne ikke tage Konjunkturavancen, men naar Prisen falder, skal de tage Konjunkturabet. Jeg tror ikke, at megen Handel overhovedet vil kunne hvile paa et saadant Grundlag og mindst af alt Kornhandelen. Hvis man vilde fastslaa, ogsaa for Fremtiden, at hvad der engang var købt til Danmark af Korn, maatte man ikke disponere over paa nogen anden Maade — jeg er klar over, at naar man har sluttet denne Overenskomst, kan man ikke omgaa den ved at lade de Varer, der er købt, gaa til andre Havne —, vilde det efter min Mening blot føre til, at den store Kornfordistribuering ikke vilde komme til at foregaa over danske Havne, men naturligt vilde blive flyttet til Havne som Malmø, Gøteborg og Hamborg. Det

kan naturligvis ikke være Meningen, og jeg mener heller ikke, det er dette, Lovforslagets § 1 tilsigter.

Bestemmelsen i § 2 om, at Afgiften paa den haarde Hvede skal ophæves, sympatiserer vi egentlig ikke med. Jeg tror ikke, at der sker nogen Skade ved denne Hvedeafgift. Jeg tror heller ikke, at den i Øjeblikket betyder saa forfærdelig meget, men den har dog sikkert ført til og vil maaske ogsaa i Fremtiden i højere Grad kunne føre til, at man til Produktion af Hvedemel i større Udstrækning benytter dansk Hvede, der lige saa godt kan benyttes som den langt dyrere fremmede Hvede. Derfor sympatiserer vi egentlig ikke med, at man vil ophæve denne Afgift. Det opfordrer ligefrem til at forøge Indførselen af den dyre fremmede Hvede.

Vi kan derimod slutte os til den anden Bestemmelse i § 2, der gaar ud paa at ophæve Betalingen fra Kornfonden til Landmænd, der afleverer Rug til Brødbrug. Med den Pris, Rugen nu er kommet op i, erkender vi, at Forudsætningen for denne Bestemelses Indførelse i den gældende Lov ikke mere er til Stede.

Med Hensyn til Hvedeafgiften har der jo været Ønsker fremme — og jeg synes i høj Grad berettigede Ønsker — fra Foreningen af Danmarks Importører og Grossister i Melbranchen samt vistnok ogsaa fra Møllere, som bruger den fremmede Hvede, om at faa tilbagebetalt Afgiften af den Hvede, som ligger paa Lagrene. Vi synes, det er i høj Grad urimeligt, at man netop i en Tid, hvor saadanne Afgifter veksler, sættes op og ned, indføres og falder bort, mere og mere kommer ind paa den Fremgangsmaade, at naar man indfører en Afgift, skal der betales af Lagrene eller, som det her var Tilfældet, med tilbagevirkende Kraft betales af det, der var kommet ind i Perioden fra 24. Februar til 7. April, da Loven blev vedtaget; men naar man saa ophæver Afgiften, beholder man Pengene for de Varer, som er kommet ind, men som ikke er solgt, og som i mange Tilfælde nødvendigvis maa sælges med Tab. Ministeren har ikke i det andet høje Ting villet imødekomme dette Ønske. Jeg synes imidlertid, det er et i høj Grad rimeligt Krav, og jeg beklager, at Ministeren ikke har villet imødekommet det.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 3 om de Udbetalinger, der skal finde Sted til de mindre Landbrugere fra Kornfonden, erkender vi, at Lovens Forudsætninger ikke er blevet opfyldt, og jeg kan tilføje, at hvis den Ændring, der blev indført for ca. $\frac{3}{4}$ Aar siden, ikke var blevet foretaget,